

Најновији турски историјски филмски спектакл „Турци иду мачем правде“ појавио се у биоскопима у тој земљи, а биће приказан и широм света. Антијунак филма Краљ Лазар у филму се куне да се неће смирити док не попије крв из лобање султана Мехмеда, у чему му помажу главни витезови — Милошевић и Караџић.

Спектакл са Лазаром, Милошевићем и Караџићем...

Филм на специфичан начин описује „краља Лазара“ као крволочног освајача жедног крви султана Мехмеда Освајача. Као Лазарови главни сарадници приказују се витезови Милошевић и Караџић, што открива и пропагандну намеру аутора да са познатим презименима из савремене историје Србије и увреженим парадигмама — прикаже „крволочну природу народа“.

На крају филма долази до одлучујуће борбе где „правда побеђује“ — Турци ослобађају Мару и заробљене Аканџије, а „краљ Лазар“ губи битку.

Очигледно је да режисер филма у овом случају мислио на деспота Лазара Бранковића, будући да је он владао Србијом у време Мехмеда Освајача. Оно што говори историја јесте да је Мехмед Освајач у периоду на који се овај филм односи кренуо да покорава преостале хришћанске државе на Балкану, а у филму је све обрнуто — то ради „краљ Лазар“.

Даље, права, а не турско-имагинарна историја, каже да је Мара заиста била једна од жена турског султана Мурата Другог, од кога је добила области око Дубочице и Лесковца. Након смрти њиховог оца Ђурђа Бранковића због сукоба са братом Лазаром побегла је код Мехмеда Другог, који јој је дао имање у месту Дафни у Грчкој, где је живела и помагала путницима на путу до Свете Горе и пружала им одмориште. Помагала је и брату Гргуру, ујаку Томи Кантакузину и Лазаревој удовици Јелени. Колики је њен утицај био види се из тога што је њена жеља била пресудна приликом избора неколицине Цариградских патријарха.

У филму Мара Бранковић каже: "Турци ће доћи и уништити ваш трон!"

Таква Мара сигурно не би рекла оно што изговара у овом филмском памфлету:
„Турци ће доћи и уништити ваш трон!“.

Потреба да се спере историја

Писац Владимир Кецмановић каже за Спутњик да је овај филм производ потребе да се спере историјска кривица Турске:

„Они су петсто година чинили злодела на овим просторима. Увођење ликова из новије историје показује који је смисао или један од кључних разлога кампање која се води против Срба од деведесетих година до данас. Разлог је да се измисле српске кривице у

новије време и да се на тај начин покрије вековно злодело које је чињено над нашим народом“.

Кецмановић додаје да се слична ствар десила покушајем ревизије Првог светског рата и улоге Гаврила Принципа 1914. године, а да се сада иде у новију историју, на један мање озбиљан и мање смислен, али ништа мање опасан начин.

Турци издвајају милионе за катедре турске историје

Историчар и академик Љубодраг Димић објашњава за Спутњик да турска историографија већ пола века покушава да наметне једну нову слику турских освајача на Балкану. У томе им помаже Институт за изучавање турске историје у Истанбулу.

„Оно што је карактеристика тог Института и целе те акције је да он располаже огромним средствима. Та средства се користе за отварање катедри за турску историју у свету и њима се школују млади кроз стипендије. Такође, у Истанбул се доводе историчари из целог света који тиме постају обавезни на неки начин да прихвате политичке, а не научне ставове својих домаћина финансијера“, каже Димић.

Према речима нашег саговорника — Турци издвајају неколико десетина милиона долара годишње како би отварали катедре за турску историју, на којима не раде турски, већ професори са запада који су пре тога кроз стипендије задужени да пројектују једну улепшану слику историје Турског царства.

„Критичко суочавање са чињеницама можда ће у неким елементима направити ревизију у историјској слици прошлости када је у питању Турска и њена делатност и присуство на овим просторима. Та слика је ревизија до које долазе историчари научници, а сасвим је друга ова врста ревизије којој је претпостављам посвећен и овај филм, а то је ненаучна ревизија за коју увек постоје врло јасни и прецизни, врло снажни политички, економски и други интереси“, сматра Димић.

Имиц од Кинеског зида до Беча

Димић додаје и то да је факат да Турска, упркос бројним политичким проблемима које има, покушава да врати имиџ снажне силе, и то не само регионалне. Покушава и да шири туркофилску свест на простору од Кинеског зида до Беча.

Поводом увођења ликова Караџића и Милошевића у филм, Димић каже:

„То је све друго осим уметничка слобода. То се упечатљиво урезује у свест неуког гледаоца на Западу који мисли да, на основу два три стереотипна податка која су му се негде закачила у малом мозгу, може да извлачи паралеле у историјској вертикали која окупља више од пола миленијума“.

(Спутњик)